

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Eric Puchner

Stare de visare

Traducere din limba engleză de
Ioana Petridean

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Cezar Petrilă

Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamaț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PUCHNER, ERIC

Stare de visare / Eric Puchner ; trad. din lb. engleză de Ioana Petridean. -

București : Editura Trei, 2026

ISBN 978-606-40-3139-6

I. Petridean, Ioana (trad.)

821.111

Titlul original: *Dream State*

Autor: Eric Puchner

Copyright © 2025 by Eric Puchner

Copyright © Editura Trei, 2026
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-3139-6

*Pentru Katharine
și pentru Sy și Clem*

*Am avut un vis... nici nu-i trece cuiva prin cap
ce vis am avut!*¹

1 William Shakespeare, *Visul unei nopți de vară*, actul IV, scena 1 (replica personajului Jurubiță), traducere de Dan Grigorescu, în *Opere complete 3*, ediție îngrijită și comentarii de Leon D. Levițchi, Univers, București, 1984, p. 287 (N.t.).

Regiunea de nord-vest a statului Montana, așa cum apare ea descrisă în această carte, este un amestec de geografie reală și imaginară.

I

IUNIE–IULIE 2004

UNU

Un oaspete în casa din Montana a lui Charlie Margolis — ce aparținea *în fapt* părinților săi, care își petreceau aici vacanțele de vară — nu ar fi considerat-o probabil cine știe ce. Casa era înghesuită, igrasioasă și joasă. Pe podele erau covoare bej din anii 1970, fiecare pervaz era înțesat de colecții întregi de bibelouri, iar mobila la mâna a doua mirosea a fum de țigară. Cineva lipise cu bandă adezivă un desen înfățișând o rață sălbatică de partea de sus a buiandrugului de deasupra scării, pentru a le aminti oamenilor să se aplece¹. Jocuri de societate, stivuite în zigate, acopereau podeaua. O tăbliță veche, pe care scria CIREȘE DULCI IA SĂ MĂNÂNCI, atârna pe unul dintre pereții bucătăriei înguste, unde toate electrocasnicele erau maro. Maro era aragazul. Maro era frigiderul. Maro erau cuptorul cu microunde și mașina de spălat vase. Maro era prăjitorul de pâine, dar rareori pâinea pe care o prăjea și care țâșnea din el la intervale imposibil de prevăzut, asemenea unui clovn pe arcuri dintr-o cutie. Casa avea o verandă fermecătoare — renovată de curând,

1 Joc de cuvinte în limba engleză — verbul corespunzător substantivului *duck*, „rață”, *to duck*, se traduce prin „a se feri, a lăsa capul în jos” (*N.t.*).

cu o vedere minunată spre lac —, însă nu te puteai cu-funda în contemplarea peisajului și nici nu puteai auzi valurile stârnite de bărcile cu motor lovind plaja, deoa-rece între curte și mal trecea o șosea circulată, destinată camioanelor mari. (Vâjâitul tirurilor și al camioanelor transportând lemne și pârâitul motocicletelor Harley care treceau în viteză pe lângă ele erau sunetul verilor în locul acela.)

Cu toate acestea Cece iubea casa din Montana mai mult decât orice alt loc din lume. În spatele casei era o livadă cu meri vechi, plantați de bunicul doamnei Mar-golis, ale căror soiuri aveau nume de cai de curse precum: Sweet Sixteen, Hidden Rose și Northern Spy. Tot acolo se afla și un hamac în care te puteai tolăni la umbră, să stai să citești în lumina filtrată de crengile pinilor. Și tufe de zmeură care se umpleau de fructe iar și iar, ca prin magie, de parcă ar fi fost dintr-o poveste. (În iulie puteai să le culegi la foc automat — să umpli șase-șapte găleți —, iar tufele arătau exact la fel, aveau la fel de multe fructe.) Și cireșele! Într-un fel sau altul, mereu era un pom la înde-mână. Cu degetele pătate de suc roșu, cu palmele pline de fructe, traversai în fugă Route 35 și te aruncai în lac pentru a te scălda, țipând cu putere din cauza apei reci, simțindu-te asemenea unui personaj dintr-un roman rusesc. Cel puțin așa se simțea Cece, ca și cum ar fi des-chis o ușă în propria imaginație, ca și cum ar fi pătruns într-o lume predigitală, în care țipetele puternice în apa rece a unui lac erau la modă. Iubea locul acela la fel de mult ca Charlie. Îl iubeau atât de mult încât urmau să se căsătorească acolo, la mai bine de o mie șase sute de kilometri depărtare de casă. Unii dintre prietenii lor erau supărați — zborul costa mult până acolo, indiferent de pe

care coastă ar fi venit, și nu era deloc simplu —, dar lui Cece nu-i păsa. Nici nu-și imagina că s-ar putea căsători în altă parte.

Iat-o acum aici, în prima zi pe care o petrecea singură în casa asta. Zburase din Los Angeles cu o lună mai de vreme. Părinții lui Charlie se întorseseră acasă, în Culver City, iar Charlie, desigur, nu-și putea lua liber de la spital mai mult de o săptămână: era anestezișt cardiolog, proaspăt ieșit din rezidențiat și prizonier în blocul operator. Așa că rămăsese în sarcina lui Cece să se asigure că nunta va avea totuși loc. Pentru a economisi bani — dar mai ales pentru că așa i se părea autentic —, se ocupa singură de toate. Se holba la ecranul laptopului, răsfoind fotografiile ale mai multor formații, înainte de a se opri asupra uneia care înfățișa un tip cu pălărie de cowboy, care părea oarecum mahmur. Era atrasă de numele formației, Rod-O and the Freckless Fiddlers¹. Acesta fusese un sfat de care ținuse cont în privința formațiilor care cântau la nunți: cu cât aveau nume mai ridicole, cu atât era mai bine.

— De la ce vine „O”? îl întrebase pe Rod-O la telefon.

În fundal se auzea sonorul enervant de tare al unui televizor. Formația pe care o alesese inițial — Fiddle Faddle Stringtet — renunțase la contract cu o săptămână în urmă.

— De la nimic.

— Cum adică?

— Pur și simplu mi-a plăcut cum sună. Eu sunt din Mamaroneck, New York. Aveam nevoie de ceva care să iasă în evidență.

— Nu ești cu *adevărat* din Montana?

1 „Rod-O și Lăutarii nepricepuți” (N.T.).

— Ce mai înseamnă „adevărat“ în zilele noastre?

Cece s-a încruntat.

— Poți să oprești televizorul ăla o clipă? Se aude foarte tare.

Judecând după accentul britanic, părea că se uită la *Masterpiece Theatre*. La zece dimineața.

— Am fost un nutriționist muritor de foame. Acum cânt la nunți. Totul face parte din roata cosmică a vieții.

— Ești liber pe 17 iulie? Atunci are loc nunta.

— Trebuie să-mi verific agenda. E o vară aglomerată. E și un festival în Burlap.

— Burlap?

— ăsta e numele care-mi vine acum în minte.

— Poți să verifici și să mă suni după aceea?

— Stai puțin. Doar o secundă. Fir-ar... Bun, pare că, hmmm... va trebui să fac niște mișcături... Va trebui să mă consult și cu Lăutarii, dar cred c-o scoatem la capăt.

Cece a închis telefonul, întrebându-se dacă nu cumva Rod-O își proiecta propria nepricepere asupra Lăutarilor. Însă era hotărâtă să le acorde încredere până la proba contrarie, mai ales într-un loc pe care nu-l cunoștea și în care nu locuia.

Salish, Montana, era unul dintre orașele vestice aflate într-o ciudată perioadă de tranziție. La început fusese un centru comercial al nativilor americani, după care se reinventase și funcționase multă vreme ca un centru logistic, pentru ca în ultima perioadă să se reinventeze încă o dată și să devină o destinație turistică înfloritoare pentru cei aflați în căutare de activități recreative în aer liber. Orașul avea o mică berărie și un restaurant de sushi numit How We Roll, dar și un magazin de biciclete cu un bar espresso, precum și un magazin de arme și un bar

numit Stagger Inn și un amanet ai cărui angajați vorbeau deschis despre „poponari“. La Lazy Bear Bar & Grill puteai merge la Margarita Monday și să găsești un consultat de vânzări și unul sau doi ghizi de pescuit, uneori chiar și un cowboy adevărat. Însă de cele mai multe ori găseai oameni veniți din orașele mari — în căutare de distracție sau natură ori de o viață-diferită-dar-nu-chiar-așa-diferită —, care nu prea știau de ce se află acolo. La fel ca Rod-O la telefon, le era destul de greu să explice cine erau ei cu adevărat.

Cece și-a pus costumul de baie și s-a îndreptat spre ponton, traversând în fugă autostrada în clipa când șirul de mașini s-a întrerupt pentru scurt timp. Chiar și la zece dimineața, era un flux constant de SUV-uri, camioane și mașini închiriate. Dar agitația autostrăzii s-a risipit imediat ce a traversat peluza hangarului pentru bărci și a ajuns pe malul lacului, care aburea liniștit în bătaia soarelui. Oglinda apei era atât de luminoasă încât a mijit ochii. Munții Mission se înălțau în stânga ei, acoperiți de pini, iar undeva în depărtare, dincolo de întinderea albastră a apei, se zăreau crestele suprapuse ale lanțului muntos Salish, plutind asemenea unui miraj. Înainte să fi ajuns prima dată aici, cu trei ani în urmă, Cece nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Crescuse în LA, iar acolo singurele lacuri existente erau cele „artificiale“, unde apa — în cazul în care reușeai să ajungi la ea — era murdară și tulbure. Apa lacului Salish era atât de limpede încât puteai să vezi pietrele de pe fundul lui, distingând peștișorii și momelile pierdute de parcă ar fi fost pe fundul unei piscine. Scara pe care se cobora în apă strălucea la fel de tare dedesubt, jumătatea scufundată părând cumva mai clară și mai bine definită, chiar dacă cele două părți

nu se îmbinau perfect. Era ca și cum ar fi existat o lume desăvârșită desprinsă brusc de lumea noastră.

Cece s-a aruncat în lac, apoi a ieșit la suprafață țipând din cauza apei reci. În Montana, țipai dimineața și urlai după prânz. Sau cel puțin așa își spunea Cece. Îi plăcea să găsească astfel de aforisme și, de regulă, n-o interesa veridicitatea lor. A plutit o vreme pe spate în apa aburindă, după care a urcat scara, tremurând din tot corpul în bătaia soarelui. A înșfăcat un prosop de pe unul dintre scaunele de lemn și și-a uscat părul. Un bărbat stătea pe peluză, privind-o de la capătul pontonului. Ar fi fost surprinsă, poate chiar speriată, dacă imaginea lacului n-ar fi fost atât de frumoasă încât părea oarecum nepoliticos — infam — să-ți imaginezi ceva sinistru. Bărbatul purta salopetă și o șapcă de camionagiu ce părea să fi fost mestecată de un măgar, apoi scuiată din nou pe capul omului. Avea o barbă neîngrijită, o miriște de toată jalea, ce părea mai degrabă un semn de capitulare decât o alegere vestimentară. Judecând după expresia de pe fața lui, părea că nu mai văzuse de foarte mult timp o femeie în costum de baie.

— Scoți aburi, a zis el.

— Poftim? a întrebat Cece.

— Adică... hm... iese fum din tine.

Avea dreptate. Aburul unduia pe suprafața pielii brațelor ei. Bărbatul păstra distanța, stând acolo cu barba lui aproape inexistentă, așa încât Cece și-a înfășurat prosopul în jurul taliei înainte să se apropie de el cu precauție. Garrett Meek, cel mai bun prieten din facultate al lui Charlie. Crescuse în Missoula, iar de curând se mutase în zonă, într-un apartament din Woods Bay. Cece, care auzise foarte multe în ultimii trei ani despre Garrett,

elogiat prin numeroase povestioare anecdotice, nu și-l imaginase ca pe un tip cu un aer respingător, îmbrăcat ca un mecanic.

— Eram în drum spre muncă, așa că m-am gândit să trec pe la tine, să văd dacă ai nevoie de ceva.

Ea și-a încrucișat brațele la piept, în parte pentru a-și acoperi corpul.

— Vrei să spui că Charlie te-a sunat și te-a convins să treci. El a roșit.

— Nu... Adică da, m-a sunat și mi-a spus că probabil ai avea nevoie de ajutor cu câte ceva, a răspuns, ațintindu-și privirea asupra brațelor ei. O să îngheți dacă înoți dimineața. După-amiază se mai încălzește.

— Cui îi este frică de apa rece e un spectator al vieții.

— Cine a zis asta?

— Eu. Eu am zis-o. Oricum, lacul e superb dimineața.

— E un cimitir, a spus Garrett. Peștii care trăiau pe vremuri aici au dispărut cu totul. Prin anii 1980 au populat câteva lacuri cu creveți *Mysis*, care au invadat apoi întreg habitatul și au distrus definitiv lanțul trofic.

Cece s-a încruntat. Cine era individul ăsta? Nu-i era clar de ce se mutase înapoi în Montana din Bay Area, dar nu l-a întrebat. Charlie spusese că Garrett trecea printr-o perioadă ceva mai dificilă — la ce se referea exact, Cece nu știa, însă știa că, în limbajul bărbaților, „o perioadă ceva mai dificilă“ însemna în general ceva mult, mult mai grav. Însemna depresie, dependențe sau ambele. Știa că unul dintre prietenii lor murise în timpul facultății, într-un accident la schi. Moartea acestuia îl afectase profund pe Charlie, dar se pare că Garrett nu-și mai revenise cu adevărat niciodată. Acum lucra la aeroport, ceea ce spunea totul.

— Charlie m-a rugat să pregătesc barca pentru tine, a zis Garrett, arătând cu o mișcare a capului spre Crestlinerul ancorat la mal. Am făcut-o weekendul trecut. E numai bună de pus în funcțiune.

— De ce?

— Probabil s-a gândit că aş putea să te duc la pescuit, sau ceva de genul ăsta, în caz că te plictisești.

— Parcă ziceai că lacul e un cimitir.

— Sunt păstrăvi de lac cât cuprinde, a zis Garrett, încruntându-se.

A rostit „păstrăv de lac“ așa cum ar spune cineva „pedofil“.

— Ei bine, mă bucur să te cunosc în sfârșit, a spus Cece. Află că Charlie vorbește mereu despre tine. Mai ales dacă are o bere, două la bord, a zis și și-a privit ceasul de la mână. La 10 și jumătate ajunge firma de catering.

Garrett a rămas cu ochii ațintiți asupra ei.

— Se presupune că ar trebui să discutăm anumite lucruri — meniul —, așa că ar fi cazul să mă schimb.

— O, ține... Era să uit.

Garrett și-a vârât mâna în buzunar, de unde a scos o punguță de plastic pe care i-a întins-o lui Cece. Iarbă. Vreo trei grame și jumătate, din câte părea la prima vedere. O folosea ca să poată dormi, dar nu îndrăznise, desigur, s-o transporte cu avionul. Așa că Charlie îi făcuse această favoare și rezolvase problema pentru ea. Era un anestezist cardiolog care avea conexiuni cu dealeri de iarbă. Cece i-a mulțumit lui Garrett Meek și s-a oferit să-i plătească, explicându-i că avea portmoneul în casă, dar el a mormăit ceva ce ea n-a putut înțelege, scuturând din cap. Incredibil, Charlie îl rugase pe bagajistul ăsta ursuz să officieze nunta lor, insistând că se pricepea la